

HOOFDSTUK XV

De Last van Moab

- 1. De last van Moab. Zekerlijk in den nacht is Ar-Moabs verwoest, zij is uitgeroeid; zekerlijk in den nacht is Kir-Moabs verwoest, zij is uitgeroeid!**
- 2. Hij gaat op naar Baïth en Dibon, en naar Bamoth, om te weenen; over Nebo en over Medeba zal Moab huilen; op al hunne hoofden is kaalheid, aller baard is afgesneden.**
- 3. Op hunne wijken hebben zij zakken aangejord; op hunne daken en op hunne straten huilen zij altemaal, afgaande met geweën.**
- 4. Zoo Hesbon als Eleale schreeuwt, hunne stem wordt gehoord tot Jahaz toe; daarom make de toegerusten van Moab een geschrei, eens iegelijks ziel in hem is kwalijk gesteld.**
- 5. Mijn hart schreeuwt over Moab, hare grendelen zijn naar Zoar toe, de driejarige vaars: want hij gaat op met geweën naar den opgang van Luhith, want op den weg naar Horonaïm verwekken zij een jammergeschrei.**
- 6. Want de wateren van Nimrim zullen enkel verwoesting wezen: want het gras is verdord, het teeder gras is vergaan, er is geene groente.**
- 7. Daarom zullen zij den overvloed, dien zij vergaderd hebben, en hetgeen zij weggelegd hebben, aan de beek der wilgen voeren.**
- 8. Want dat geschreeuw zal omgaan door de landpale van Moab, haar gehuil tot Eglaim toe, ja tot Beër-Elim toe zal haar gehuil zijn.**
- 9. Want de wateren van Dimon zijn vol bloeds, want Ik zal Dimon nog meer toeschikken; te weten leeuwen over de ontcomenen van Moab, mitsgaders over het overblijfsel des lands.**

De last van Moab wordt in dit en het volgend hoofdstuk beschreven in de meest aandoenlijke en weemoedige taal. De Moabieten stamden af van Lot en waren dus aan Israël nog verwant, doch zij waren steeds zeer hatelijk gezind tegen Israël. Zij woonden aan den zuidoostelijken hoek van Kanaän. Deze profetie beslaat uit dit en het volgend hoofdstuk. Blijkens 16:13 was ze reeds voorlang tegen Moab uitgesproken, doch zij wordt nu nauwer aangehouden binnen drie jaren in vervulling te zullen treden.

Moab zal in den nacht, dus onverwachts en plotseling, verwoest worden. Zoo zekerlijk zal dit geschieden, dat de profeet in zijn levendigen profetischen stijl spreekt, alsof het reeds een voldongen feit is geworden. Voorts hangt hij ons een alledroevigst tafereel van de Moabieten op. Ar-Moabs is de hoofdstad, die elders ook Rabba der Moabieten genoemd wordt, de voormuur des lands.

Overigens zeggen we inzake de hier genoemde plaatsen met Calvijn: „Met de ligging der in deze verzen genoemde plaatsen zullen wij ons niet ophouden: van sommige is die onbekend.” *Baïth* beleeft tempel en *Bamoth* hoogten, zoodat Jesaja ons de inwoners van Moab voorstelt als in hunne benauwdheid vliedende naar hunne heiligdommen. Wanneer de menschen in grooten nood komen, vlieden ze nog veelal naar hunne bedehuizen. Alleen in dien algemeenen zin leert de nood bidden. De Moabieten hadden het zoo vreeselijk benauwd, dat ze het gansche land deden weergalmen van hun gejammer. De vrouwen sneden als teeken van hun rouw en droefenis hunne haarvlechten af, terwijl de mannen in de bitterheid hunner ziel hun baard uitplukten. Op al de straten en wegen liep men met omgorde zakken. Men huilde altemaal, mannen, vrouwen en kinderen, en men deed dit door het gansche land. Zelfs de toegerusten van Moab d. i. het weltoegeruste leger van soldaten konden geen hulpe bieden en schreeuwden ook zelf vanwege de benauwdheid des harten. Het hart was den helden ontzonken. Ze waren met de anderen plotseling overrompeld en hadden door wapengeweld dezen ramp niet van het Vaderland kunnen keeren. Men ziet, het Militarisme stelt licht teleur. „Een koning wordt niet behouden door een groot heir; een held wordt niet gered door groote kracht. Het paard feilt ter overwinning en bevrijdt niet door zijn groote sterkte. Ziet, des Heeren oog is over degenen die Hem vreezen, op degenen, die op Zijn goedertierenheid hopen.”

Mijn hart schreeuwt oner Moab. Deze korte volzin geeft ons een rijken blik in het zieleleven van Jesaja. Dit woord zegt ons dat deze koninklijke geest tevens een man van diep gevoel en medelijden is geweest. Moab was niet zijn volk, had integendeel zijn land en volk menigmaal geteisterd, doch nu hij den jammer van dat volk gadeslaat wordt zijne ziel ontroerd en weeklaagt hij alsof hij een der hunnen was. Moabs grendelen d. i. zinnebeeldig uitgedrukt hare edelen vluchtten naar Zoar toe, het plaatsje dat ook eens een toevluchtsoord voor Lot den stamvader der Moabieten geweest was. Dit stadje wordt een driejarige vaars genoemd, zeker om aan te duiden, dat zij nog nooit onder een vreemd juk geweest was.

Mede door de traditie des stamvaders, heeft dit plaatsje blijkbaar een goeden naam gehad. Wellicht is ze altoos beschouwd gebleven als een asyl, een veilige wijkplaats. Het volk is mede daarom zoo radeloos, omdat de vijand de wateren d. i. de waterleidingen en waterbronnen verwoest, toegestopt had met zand, zooals men dit deed. Gevolg van die wandaad was, dat alle gras en kruid en groente door de droogte verging, vers 6. De opgespaarde schatten en hetgeen de vijand hun nog heeft overgelaten, ziet Jesaja door de vluchtelingen weggeborgen aan den wilgenbeek, opdat de vijand die kostbaarheden niet zou bemachtigen. De rivier Dimon, die door Moab stroomde was roodgekleurd van al het bloed, dat vergoten was in dien gedenkwaardigen nacht. Nog een andere ramp zal Moab evenwel treffen. Zelfs zijn overblijfsel des lands zal niet gespaard worden doch verscheurd worden door leeuwen. Eigenlijk is er maar sprake van één leeuw, zoodat we hier kennelijk onder deze beeldspraak moeten denken aan een

of ander machtigen vijand, hetzij Nebukadnezar, of Hiskia, of misschien ook wel den grooten Zoon Davids, den Leeuw uit Juda's stam.